

DE SOCIETAT

De cinc a sis de la vesprá, l'atre día, sentirem que repicotejava la campaneta del teléfono de nostra redacció y posant l'orella a l'aparato, diém:—¡Qu'hi ha!—y sentim una veueta afeminada que mos diu, en castellá:

—¿Está el señor Director?

—No senyor, ¿qué volia?

Y seguí la mateixa vehueta:

—*Es que queríamos desirle que esta noche, abriamos los salones (una saleta y dos alcos) de nuestra elegante sociedad, en la que damos un baile de máscaras (de maixqueres? a mí m'estranyá, perque la veritat ya molts que porten careta tot l'any) y deseárimos invitarle para que tenga a bien publicar en su periódico la reseña.*

Erem prop de les deu quant aplegá nostre director; femli enseguida entrega del telefonema. Una vegá enterat, y veient que la cosa apremiava, era cuestió d'ixir en el primer tren. Mos pegá una ullá, pera vore si estaven en condicions nostres trages (y el qui menos, fea set anys que l'estrená) de tal modo podiem presentarse y fer un bon paper, y allí ferem cap.

Al entrar a la porta tinguerem la satisfacció de saludar uns quants amics que ho son de cor; alló mos animá y mos feu supondre el pasar una bona velá.

Pasats estos moments de sincera expansió, es proposém entrar en *los salones*; mai que hu hagerem fet: en lo que antes era porta, trovem una especie de barraca de consumero, que mos privava la vista, pues el pas, mos el privaren dos porters, roig y pelut la ú y en un cap de *llus* l'atre; recordantmos molt bé aquella entrá la d'una cova prehistórica; res mos valgué, alegarem nostra profesió de periodistes y de invitats; pero d'aquells *ogros* ixia sempre la mateixa cantarella: *no se puede pasar*. En aixó veem ixir un meló dalt d'una taleca (no sabem si era disfrás), que digué:—*Si entran los periodistas, yo me marcho*.—Nosotros que davant de tal pasaeta, mos havíem indignat un poquet, pronte se capacitarem de que a serto *chent*, la contestació més elocuent es deixarlos convensuts de que les granotes, per més que criden, no podrán lograr mai asustar a dingú, no pasant sons *planyiders cants* de les vores tarquimoses del charco en que's troven.

Y a rotar y aló.

MELÓ.

* * *

De nostre corresponsal del ex-taroncher

«Aragonópolis, 6-9 matí.

Pacificá completament la provincia de Rusa-fa; ara es Foyos la que s'agita en gran animació y *desimula con la sonrisa en los morros*.

S'ha descubert un fenómeno corrupio en una montanya que fa abaixá al anar y puchá al vindre. Se tracta d'uns quants sers, al pareixer racionals, que s'alimenten d'erva. Son prims y llaganyosos, esceptuant a un que pareix femella que está gros.

Entre les arrues d'un sombrero que porta paregut als de les europees se li han trovat rodanches de salchicha florida y costelles de cabrit petrificat.

La brúixula está fija mirant a Orient.

MANCHETA.

* * *

Cuentet

La vesprá de Nadal pasat per la nit, vulgarment coneguda per *Noche Buena*, li estava pegant a la seua dona una palisa fenomenal el fill del tío Llémene de Masarrochos.

La chent s'arremolinava a la porta, les comares del carrer feen mil comentaris, y en aixó arribá l'alcalde, que com saben es en l'actualitat el tío Chufasema.

—Che, Llémene menut, et pareix bé pegarli a la dona en una nit com esta?

—Siñor Alcalde, dispense; pero yo crech que ninguna millor pera *armar el belem*.

ARCHILAGA.

* * *

En casa d'un espiritiste.

—Venía a vore si podría presentarme a la meua dona que fa uít dñes que's muigué de repent.

—¿Perqué la vol vore?

—Pera preguntarli ahont alsá els meus calce-tins que no'ls puch trovar per dingún puesto.

* * *

Solucions dels pasatemps del número anterior

Rombo: *Micalet*.

Fuga de vocals: Colocar en cada punt y en el mateix orde una lletra de les abaix expressades y s'obindrà el resultat.

u, u, o, e, e, a, o, e, — a, e, o, e, a, o, í;

u, o, e, a, i, e, e, e, o; — a, e, a, e, a, i, e, i, i, i.

Targeta: *Perico Fuster y Galvis*.

Dipositari esclusiu en Valencia:

Vicente Pastor Pascual, Victoria, 11, pral.

Imp. CATALONIA.—Montesión, 23.—Telèfon 1748